

31989L0048

L 19/16

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

1989.1.24.

A TANÁCS IRÁNYELVE**(1988. december 21.)****a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről**

(89/48/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 49. cikkére és 57. cikke (1) bekezdésére, valamint 66. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

az Európai Parlamenttel együttműködve ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

mivel a Szerződés 3. cikkének c) pontja értelmében a személyek és a szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását gátló akadályok eltörlése a Közösség egyik alapvető célkitűzése; mivel ez a tagállamok állampolgárai számára azt a lehetőséget jelenti, hogy önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként gyakorolják foglalkozásukat egy másik tagállamban, mint ahol képzésüket megszerzték;

mivel a Tanács által eddig kiadott rendelkezések, amelyek alapján a tagállamok munkavállalás céljából kölcsönösen elismerik a területükön kiadott felsőfokú okleveleket, csak néhány szakmát érintenek; mivel az említett szakmák gyakorlásához szükséges képzés színvonalát és időtartamát minden tagállamban hasonló

módon szabályozták, vagy pedig az alapvető követelményeket összehangolták, amire az oklevelek kölcsönös elismerése rendszerének létrehozásához volt szükség;

mivel annak érdekében, hogy mihamarabb eleget lehessen tenni a szakoktatásukat és szakképzésüket lezáró, felsőfokú oklevéllel rendelkező közösségi állampolgárok elvárásainak, akiknek az oklevél nem abban a tagállamban állították ki, mint amelyben foglalkozásukat gyakorolni kívánják, be kell vezetni az oklevelek elismerésének egy másik módszerét; mivel ennek a módszernek meg kell könnyítenie a polgárok számára minden olyan szakmai tevékenységet, amelynek gyakorlásához a fogadó tagállamban a középfokú oktatást követő képzés a feltétele, amennyiben olyan oklevéllel rendelkeznek, amely őket ezekre a tevékenységekre előkészíti, legalább három évig tartó tanulmányokat igazol, és amelyet egy másik tagállamban állították ki;

mivel ezt a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésére vonatkozó rendszer bevezetésével lehet elérni;

mivel azoknak a foglalkozásoknak az esetében, amelyek gyakorlásához a Közösség nem határozta meg a szükséges képzés alapvető színvonalát, a tagállamok fenntartják maguknak annak lehetőségét, hogy ezt a színvonalat úgy határozzák meg, hogy általa biztosítani tudják a területükön nyújtott szolgáltatások minőségét; mivel azonban nem írhatják elő egy másik tagállam állampolgára számára a Szerződés 5. cikkében foglalt kötelezettségeik sérelme nélkül, hogy olyan képesítéseket szerezzen, amelyeket

(1) HL C 217., 1985.8.28., 3. o. és
HL C 143., 1986.6.10., 7. o.

(2) HL C 345., 1985.12.31., 80. o., és
HL C 309., 1988.12.5.

(3) HL C 75., 1986.4.3., 5. o.

rendszerint a saját, nemzeti képzési rendszerük keretein belül kiállított oklevelekre állapítanak meg, ha az érintett személy ezeket a képesítéseket egészében vagy részben egy másik tagállamban már megszerezte; mivel ezért minden fogadó tagállamnak, amelyben egy foglalkozást szabályoztak, figyelembe kell vennie a többi tagállamban szerzett képesítéseket, és meg kell ítélnie, hogy azok megfelelnek-e az általa megkövetelt képesítéseknek;

mivel a tagállamok közötti együttműködés elősegíti ezeknek a kötelezettségeknek a betartását, ezért ki kell dolgozni az együttműködés részleteit;

mivel meg kell határozni a „szabályozott szakmai tevékenység” fogalmát, figyelembe véve az egyes tagállamok eltérő szociológiai jellemzőit; mivel szabályozott szakmai tevékenységnek kell tekinteni nemcsak az olyan szakmai tevékenységet, amelynek gyakorlása az egyik tagállamban oklevélhez van kötve, hanem az olyan szakmai tevékenységet is, amely – ha olyan címmel párosul, amely azok számára van fenntartva, akik bizonyos képesítési feltételeket teljesítenek – szabadon gyakorolható; mivel az olyan szakmai szövetségek vagy szervezetek, amelyek tagjaik számára ilyen címeket állítanak ki, és amelyeket a hatóságok elismernek, nem hivatkozhatnak magánjellegükre azért, hogy kivonják magukat az ezen irányelvben megállapított szabályozás alól;

mivel azt is meg kell állapítani, hogy melyek legyenek a fogadó tagállam által az érintett személytől a felsőfokú oklevélén kívül megkövetelhető szakmai tapasztalat és adaptációs időszak jellemzői, ha az érintett személy képesítései a nemzeti rendelkezéseknek nem felelnek meg;

mivel az adaptációs időszak helyett alkalmassági vizsgát is meg lehet állapítani; mivel mindkét eljárás segít a tagállamokban az oklevelek kölcsönös elismerése terén fennálló helyzet javításában, hogy ezáltal könnyebbé váljon a személyek szabad mozgása a Közösségen belül; mivel ennek megfelelően kell megállapítani, hogy az a migráns, aki egy másik tagállamban már korábban szakoktatásban és szakképzésben részesült, képes-e arra, hogy új szakmai környezetéhez alkalmazkodjék; mivel a migráns szempontjából a szakmai alkalmassági vizsga előnye az, hogy az adaptációs időszak lerövidül; mivel alapvetően a migráns munkavállalóra kell bízni a választást az adaptációs időszak és a szakmai alkalmassági vizsga között; mindazonáltal egyes foglalkozások természeténél fogva a tagállamok maguk dönthetik el bizonyos feltételek mellett az adaptációs időszak vagy a vizsga előírását; mivel mindenekelőtt az egyes tagállamok jogrendszerei között fennálló különbségek, még ha tagállamtól függően más jelentőséggel is bírnak, indokolják a különös rendelkezéseket, mert a származási ország egyik jogterületén oklevéllel, bizonyítványokkal és képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványokkal igazolt képzés általában nem fedi azokat a jogi ismereteket, amelyek a fogadó tagállam megfelelő jogterületén szükségesek;

mivel a felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszere nem irányul sem a szakma gyakorlására, beleértve a szakmai etikára vonatkozó olyan rendelkezések megváltoztatását, amelyek minden, egy tagállam területén azonos foglalkozást gyakoroló személyekre érvényesek, sem arra, hogy a migráns munkavállalót mentesítsék e rendelkezések alkalmazása alól; mivel ez a rendszer kizárólag olyan intézkedésekről rendelkezik, amelyekkel

biztosítani lehet, hogy a migráns a szakma gyakorlását érintő, fogadó tagállami rendelkezéseknek eleget tegyen;

mivel a Szerződés 49. cikke, 57. cikkének (1) bekezdése és 66. cikke értelmében a Közösség jogosult olyan jogszabályok meghozatalára, amelyek egy ilyen rendszer bevezetéséhez és alkalmazásához szükségesek;

mivel a felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszere semmiképpen sem sérti a Szerződés 48. cikke (4) bekezdésének és 55. cikkének alkalmazását;

mivel egy ilyen rendszer erősíti a közösségi állampolgárokban azt a jogát, hogy szakmai tudásukat bármelyik tagállamban kamatoztathassák, ezenkívül kiteljesíti és erősíti arra irányuló igényüket, hogy ezt a tudást kívánságuk szerint bárhol megszerezhessék;

mivel ezt a rendszert, különös tekintettel annak hatékonyságára, egy bizonyos idő elteltével értékelni kell, hogy meg lehessen állapítani, mennyiben lehet azt javítani vagy alkalmazási körét bővíteni,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) oklevél: minden oklevél, bizonyítvány és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvány, illetve ezek az oklevelek, bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok együttesen,
- amelyeket az egyes tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatósága állít ki,
 - amely azt igazolja, hogy az oklevél tulajdonosa legalább három évig tartó felsőfokú képzést vagy ennek megfelelő időtartamú részképzést végzett el egyetemen, felsőoktatási intézményben vagy más hasonló szintű intézményben, és adott esetben a felsőfokú képzésen felül szükséges szakmai gyakorlatot is megszerezte, és
 - amely azt igazolja, hogy az oklevél tulajdonosa rendelkezik olyan képesítéssel, amely egy szabályozott szakma megkezdéséhez vagy gyakorlásához az adott tagállamban szükséges,

feltéve hogy az oklevéllel, bizonyítvánnyal és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvánnyal igazolt képzést az érintett személy túlnyomórészt a Közösség területén szerezte meg, vagy ha az oklevél tulajdonosa hároméves szakmai tapasztalattal rendelkezik, amelyet az a tagállam igazol, amely egy harmadik ország oklevelét, bizonyítványát vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványát elismerte.

Az első albekezdésben említett oklevéllel egyenértékű minden olyan oklevél, bizonyítvány és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvány, illetve ezek az oklevelek, bizonyítványok vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb

tanúsítvá nyok együttesen, amelyet az egyik tagállam illetékes hatósága állított ki egy, a Közösségen belül megszerzett, és ennek a tagállamnak az illetékes hatósága által egyenértékűnek elismert képzés befejezésekor, és ebben a tagállamban a szabályozott szakma megkezdésével vagy annak gyakorlásával kapcsolatban ugyanezeket a jogokat biztosítja;

- b) fogadó tagállam: az a tagállam, amelyben egy másik tagállam állampolgára egy szabályozott szakma gyakorlását kérvényezi, ha nem abban a tagállamban szerezte meg azt az oklevelet, amelyre hivatkozik, vagy nem ott gyakorolta először az érintett foglalkozást;
- c) szabályozott szakma: az a szakmai tevékenység vagy azoknak a szakmai tevékenységeknek az összessége, amelyek az egyes tagállamokban az adott foglalkozást alkotják;
- d) szabályozott szakmai tevékenység: az olyan szakmai tevékenység, amelynek megkezdése vagy gyakorlása, vagy gyakorlásának bármelyik módja egy tagállamban közvetlenül vagy közvetetten törvényi, rendeleti és közigazgatási szabályok útján oklevél megszerzéséhez van kötve. Szabályozott szakmai tevékenység gyakorlási módjának számít különösen

- egy szakmai tevékenység gyakorlása olyan cím viselésével együtt, amelyet csak a vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásoknak megfelelő oklevéllel rendelkező személy használhat,
- szakmai tevékenység gyakorlása az egészségügyben, ha ennek a tevékenységnek a díjazását és/vagy megtérítését a tagállam szociális biztonsági rendszere oklevél megszerzéséhez köti.

Az olyan szakmai tevékenység, amelyre az első albekezdés nem vonatkozik, a szabályozott szakmai tevékenységgel egyenértékűnek számít, ha egy olyan szövetség vagy szervezet tagjai gyakorolják, amelynek célja az érintett foglalkozás színvonalának fejlesztése és megőrzése, és amelyet az egyik tagállam e cél elérése érdekében egy bizonyos formában elismer, és amely

- tagjainak oklevelet ad ki,
- biztosítja, hogy tagjai az általa megállapított szakmai magatartási szabályokat betartják, és
- feljogosítja tagjait egy bizonyos cím viselésére, illetve meghatározott rövidítés használatára vagy ennek az oklevélnek megfelelő jogállásra.

A melléklet azoknak a szövetségeknek vagy szervezeteknek a nem kimerítő felsorolását tartalmazza, amelyek az irányelv elfogadásának időpontjában a második albekezdés

rendelkezéseinek megfelelnek. Ha egy tagállam egy szövetséget vagy szervezetet a második albekezdés rendelkezései értelmében elismer, erről értesíti a Bizottságot, amely ezt az információt közzéteszi az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*;

- e) szakmai tapasztalat: az érintett foglalkozás tényleges és jogszerű gyakorlása az egyik tagállamban;
- f) adaptációs időszak: egy szabályozott szakma gyakorlása a fogadó tagállamban, megfelelő képzéssel bíró személy vezetése alatt, adott esetben további képzéssel kiegészítve. Az időszak végén értékelés készül. Az adaptációs időszak és az értékelés részleteit, valamint a szakmai ellenőrzés alatt álló migráns személy jogállását a fogadó állam illetékes hatósága állapítja meg;
- g) alkalmassági vizsga: a kérelmező szakmai tudását érintő, a fogadó állam illetékes hatóságai által lefolytatott vizsga, amelynek célja a kérelmező arra való alkalmasságának felmérése, hogy az adott tagállamban gyakorolhatja-e a szabályozott szakmát.

A vizsga céljaira az illetékes hatóságok listát készítenek azokról a szakterületekről, amelyeket az adott államban megkövetelt képzés és a kérelmező addigi képzésének az összehasonlítása alapján a kérelmező által bemutatott oklevél vagy bizonyítványok nem fednek le.

Az alkalmassági vizsgánál figyelemmel kell lenni arra, hogy a kérelmező hazájában vagy származási tagállamában szakképzettséggel bír. A vizsga olyan szakterületeket fog át, amelyeket a felsorolásban szereplő szakterületek közül kell kiválasztani, és amelyeknek ismerete a foglalkozás gyakorlásának lényeges feltétele a fogadó tagállamban. Ez a vizsga kiterjedhet az érintett tevékenységekre vonatkozó, a fogadó államban érvényes foglalkozási szabályok ismeretére is. A szakmai alkalmassági vizsga részletes szabályait – a közösségi jog rendelkezéseinek tiszteletben tartása mellett – a fogadó állam illetékes hatóságai határozzák meg.

Az olyan kérelmező jogállását, aki a fogadó tagállamban kíván felkészülni az alkalmassági vizsgára, az adott állam illetékes hatóságai állapítják meg.

2. cikk

Ezt az irányelvet a tagállamok minden olyan állampolgárára alkalmazni kell, aki önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként egy másik tagállamban kíván egy szabályozott szakmát gyakorolni.

Ez az irányelv nem vonatkozik azokra a foglalkozásokra, amelyekkel az oklevelek tagállamok általi kölcsönös elismeréséről szóló külön irányelv foglalkozik.

3. cikk

Ha egy szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását a fogadó ország törvényei valamilyen oklevél megszerzésétől teszik függővé, akkor az illetékes hatóság a hiányos képzésre való hivatkozással nem tagadhatja meg egy tagállam állampolgárától az adott foglalkozásnak a saját állampolgárával azonos feltételek szerinti megkezdésének vagy gyakorlásának jogát,

- a) amennyiben a kérelmező olyan oklevéllel rendelkezik, amely más tagállamban ahhoz szükséges, hogy annak területén az illető a foglalkozást megkezdhesse vagy gyakorolhassa, és ezt az oklevelet az egyik tagállamban szerezte; vagy
- b) amennyiben a kérelmező az említett foglalkozást az előző tíz év során, két éven át teljes munkaidőben egy másik olyan tagállamban gyakorolta, amely ezt a foglalkozást az 1. cikk c) pontjának és a d) pont első bekezdésének értelmében nem szabályozta, ha a kérelmező egyidejűleg rendelkezett egy vagy több végzettséget igazoló olyan okmánnyal,
 - amelyet a tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatóság állított ki,
 - amely azt igazolja, hogy az oklevél tulajdonosa legalább három évig tartó felsőfokú képzést vagy ennek megfelelő időtartamú részképzést végzett el egyetemen, felsőoktatási intézményben vagy más hasonló színvonalú oktatási intézményben, és adott esetben a felsőfokú képzésen felül szükséges szakmai gyakorlatot is teljesítette, és
 - amelyet az adott foglalkozás gyakorlásának előkészületeként szerzett.

Az első albekezdés szerinti végzettséget igazoló okmánnyal egyenértékű minden olyan bizonyítvány, illetve a bizonyítványok együttesen, amelyeket egy tagállam illetékes hatósága állított ki, amennyiben az egy, a Közösségben megszerzett képzést igazol, valamint ugyanez a tagállam ezt a végzettséget azonos értékűnek ismeri el, és amennyiben a tagállam a többi tagállamot és a Bizottságot erről az elismerésről értesítette.

4. cikk

(1) A 3. cikk nem akadályozza meg a fogadó tagállamot abban, hogy a kérelmezőtől kérje

- a) szakmai tapasztalat igazolását, amennyiben a 3. cikk a) és b) pontja alapján igazolt tanulmányainak időtartama a fogadó tagállamban előírt képzési időtől legalább egy évvel rövidebb. Ebben az esetben a megkövetelt szakmai tapasztalat időtartama nem haladhatja meg
 - a hiányzó képzési időnek a kétszeresét, amennyiben a hiányzó képzési idő felsőfokú képzésre és/vagy olyan szakmai gyakorlatra vonatkozik, amely szakember felügyelete alatt történik, és amelyet vizsga zár le,

- a hiányzó képzési időt, amennyiben a hiányzó képzési idő egy képzett szakember segítségével szerzett szakmai gyakorlatra vonatkozik.

Az 1. cikk a) pontja utolsó bekezdésének oklevelei esetében az egyenértékűnek elismert képzések időtartamát az 1. cikk a) pontjának első albekezdése alapján kell meghatározni.

Az előző rendelkezések alkalmazásánál a 3. cikk b) pontja szerinti szakmai tapasztalatot kell beszámítani.

A megkövetelt szakmai tapasztalat semmilyen esetben sem haladhatja meg a négy évet;

- b) egy, legfeljebb három évig tartó adaptációs időszak teljesítését vagy alkalmassági vizsga letételét,
 - amennyiben a megszerzett képzés a 3. cikk a) és b) pontjának megfelelően olyan tárgyakra vonatkozik, amelyek lényegesen különböznek azoktól, amelyek a fogadó tagállamban előírt oklevél megszerzéséhez szükségesek, vagy
 - amennyiben a 3. cikk a) pontjában említett esetben a szabályozott szakma a fogadó tagállamban egy vagy több olyan szabályozott szakmai tevékenységet is magában foglal, amely a kérelmező származási tagállamában vagy abban a tagállamban, ahonnan a kérelmező érkezett, a szabályozott szakmának nem képezi részét, és amennyiben ez a különbség egy sajátos képzésben valósul meg, amelyet a fogadó állam megkövetel, és amely olyan tárgyakra vonatkozik, amelyek lényegesen különböznek azoktól, amelyeket a kérelmező a saját oklevele megszerzéséhez elsajátított, vagy
 - amennyiben a 3. cikk b) pontjában említett esetben a szabályozott szakma a fogadó államban egy vagy több olyan szabályozott szakmai tevékenységet is magában foglal, amely a kérelmező származási tagállamában vagy abban a tagállamban, ahonnan a kérelmező érkezett, a gyakorolt foglalkozásnak nem képezi részét, és amennyiben ez a különbség olyan oktatás és képzés során valósul meg, amelyet a fogadó állam megkövetel, és amely olyan tárgyakra vonatkozik, amelyek lényegesen különböznek azoktól, amelyeket a kérelmező a saját képzési igazolásának, illetve igazolásainak megszerzéséhez elsajátított.

Amennyiben a fogadó állam él ezzel a lehetőséggel, akkor a kérelmezőnek fel kell ajánlania az adaptációs időszak, illetve a szakmai alkalmassági vizsga közötti választás lehetőségét. Ettől az alapelvtől eltérően a fogadó állam előírhatja az adaptációs időszakot vagy az alkalmassági vizsgát, ha olyan foglalkozásokról van szó, amelyek gyakorlása megköveteli a nemzeti jog pontos ismeretét, és amelyeknél a nemzeti jog kérdéseit illető tanácsadás és/vagy segítségnyújtás a szakmai tevékenység alapvető és állandó része. Amennyiben a fogadó ország más foglalkozásoknál is el kíván térni a kérelmező választási lehetőségétől, úgy a 10. cikk szerinti eljárást kell alkalmazni.

(2) A fogadó tagállam azonban nem alkalmazhatja egyidejűleg az 1. bekezdés a) és b) pontját.

5. cikk

A 3. és 4. cikk előírásainak sérelme nélkül minden fogadó tagállam engedélyezheti a kérelmezőnek, hogy az egyenértékűség jegyében és a fogadó tagállam szakmai környezetébe való beilleszkedés elősegítése érdekében, képzett szakember segítségével ott teljesítse a szakoktatásnak és szakképzésnek azt a szakmai gyakorlati részét, amelyet hazájában, illetve származási országában nem teljesített.

6. cikk

(1) A fogadó tagállam illetékes hatósága, amely a szabályozott szakma megkezdésének engedélyezéséhez a kérelmezőtől feddhetetlenségét igazoló okmányt, erkölcsi bizonyítványt vagy csődmentességi igazolást követel meg, vagy a foglalkozás gyakorlását súlyos, a foglalkozást sértő viselkedés, illetve büntetendő cselekmény elkövetése miatt megtagadja vagy felfüggeszti, más tagállamok olyan állampolgárai esetében, akik a fogadó tagállam felségterületén szeretnék a foglalkozást gyakorolni, elfogadja azoknak a származási tagállama vagy annak a tagállamnak az illetékes hatóságai által kiállított okmányokat, ahonnan az érintett érkezett, amelyek igazolják, hogy a kérelmezők ezeknek a követelményeknek eleget tesznek.

Amennyiben a származási tagállam vagy annak a tagállamnak az illetékes hatóságai, ahonnan a kérelmező érkezett, az első albekezdésben említett okmányokat nem állítják ki, akkor azokat egy eskü alatt tett nyilatkozat – vagy azokban az országokban, amelyekben ilyen nyilatkozat nem szokásos, egy ünnepélyes nyilatkozat letétele – pótolja, amelyet a kérelmező az illetékes bíróság, illetve igazgatási hatóság vagy adott esetben egy jegyző vagy a származási tagállama, vagy annak a tagállamnak a megfelelő meghatalmazással bíró szakmai testülete előtt tesz le, ahonnan érkezett, és amely szerv ez alapján egy, az eskü alatt tett nyilatkozatot vagy az ünnepélyes nyilatkozatot igazoló okmányt állít ki.

(2) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatósága a szabályozott szakma megkezdéséhez, illetve annak gyakorlásához saját állampolgáraitól egy, a fizikai és pszichikai alkalmasságot igazoló okmányt követel meg, úgy a fogadó tagállam a kérelmező származási tagállama vagy annak a tagállamnak, ahonnan a kérelmező érkezett, illetékes hatóságai által megkövetelt igazolások bemutatását elégségesnek tekinti és elfogadja azt.

Amennyiben a kérelmező származási tagállama vagy az a tagállam, ahonnan a kérelmező érkezett, a szabályozott szakma megkezdéséhez, illetve gyakorlásához ilyen jellegű igazolást nem kíván meg, úgy a fogadó tagállam más ország állampolgárai esetében annak illetékes hatósága által kiállított, a fogadó állam igazolásainak megfelelő igazolást elismeri.

(3) A fogadó tagállam illetékes hatósága megkövetelheti, hogy az (1) és (2) bekezdés szerinti igazolások és okmányok a bemutatásakor három hónapnál nem lehetnek régebbiek.

(4) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatósága a szabályozott szakma megkezdéséhez, illetve annak gyakorlásához saját állampolgáraitól eskü vagy ünnepélyes nyilatkozat megtételét követeli, úgy, amennyiben az ilyen eskünek, illetve ünnepélyes nyilatkozatnak a megfogalmazása egy másik tagállam állampolgára számára nem elfogadható, a fogadó tagállam gondoskodik arról, hogy az érintett személy számára egy megfelelő és egyenértékű szövegezésű eskü, illetve ünnepélyes nyilatkozat álljon rendelkezésére.

7. cikk

(1) A fogadó tagállam illetékes hatósága elismeri a tagállamok azon állampolgárainak jogát, akik a fogadó tagállam felségterületén a szabályozott szakmához és annak gyakorlásához szükséges követelményeknek eleget tesznek, hogy viselhetik a foglalkozásnak megfelelő szakmai címet.

(2) A fogadó tagállam illetékes hatósága elismeri a tagállamok azon állampolgárainak jogát, akik a fogadó tagállam felségterületén a szabályozott szakmához és annak gyakorlásához szükséges követelményeknek eleget tesznek, hogy az e foglalkozáshoz tartozó, a származási tagállamban vagy abban a tagállamban használatos tudományos címet, ahonnan az érintett érkezett, illetve adott esetben annak rövidítését az ország nyelvén használhassák. A fogadó tagállam előírhatja, hogy a kérelmező e megnevezések viselésékor az oklevelet kiállító oktatási intézmény vagy vizsgabizottság nevét és helyét is feltüntesse.

(3) Amennyiben egy foglalkozást a fogadó tagállamban az 1. cikk d) pontja szerinti szövetség vagy szervezet szabályoz, úgy a tagállamok állampolgárai csak akkor jogosultak adott szakmai cím, illetve annak rövidítésének az adott szövetség vagy szervezet által engedélyezett viselésére, ha igazolni tudják, hogy az adott szövetség vagy szervezet tagjai.

Amennyiben az adott szövetség vagy szervezet a tagfelvételt szakmai képzettségtől teszi függővé, úgy ezt más tagállamok állampolgáiraival szemben, akik az 1. cikk a) pontja szerinti oklevéllel vagy a 3. cikk b) pontja értelmében vett képesítéssel rendelkeznek, csak az ezen irányelvben előírtak, különösen annak 3. és 4. cikke alapján teheti meg.

8. cikk

(1) A fogadó tagállam a 3. és 4. cikkben szabályozott feltételek teljesítésének igazolására elismeri a tagállamok illetékes hatóságai által kiállított okmányokat, amelyeket a kérelmezőnek csatolnia kell az adott foglalkozás gyakorlására irányuló kérelméhez.

(2) A szabályozott szakma gyakorlására irányuló kérelmet vizsgáló eljárást a lehető leggyorsabban le kell folytatni, és a kérelemhez szükséges összes okmány benyújtása után legfeljebb négy hónappal a fogadó tagállam illetékes hatósága indoklással ellátott döntésével kell lezárni. A döntés ellen vagy a döntés elmulasztása esetén a nemzeti jog szerinti jogorvoslattal lehet élni.

9. cikk

(1) A tagállamok a 12. cikkben meghatározott határidőn belül megnevezik azokat az általuk felhatalmazott illetékes hatóságokat, amelyekhez a kérelmeket be lehet nyújtani, és amelyek az irányelv szerinti döntéseket meghozzák.

Erről értesítik a többi tagállamot és a Bizottságot.

(2) Az (1) bekezdés értelmében létrehozott hatóságok tevékenységeinek összehangolására minden tagállam egy koordinátort nevez ki, és erről értesíti a többi tagállamot és a Bizottságot. A koordinátor feladata, hogy minden foglalkozásnál ezen irányelv egységes használatát segítse elő. A Bizottságnál felállítanak egy koordinációs csoportot, amely az egyes tagállamok által megnevezett koordinátorokból vagy azok helyetteseiből áll, és amelynek elnöke a Bizottság képviselője.

A csoport feladatai a következők:

- ezen irányelv végrehajtásának elősegítése,
- ezen irányelv alkalmazásához szükséges információk gyűjtése a tagállamokban.

A Bizottság kikérheti a csoport véleményét a meglévő rendszer tervezett változtatásaival kapcsolatban.

(3) A tagállamok intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy az ezen irányelv keretében az oklevelek elismerésével kapcsolatos, szükséges információkat rendelkezésre bocsássák. Ehhez a tevékenységhez a tagállamok által a Tanács és az oktatásügyi miniszterek tanácsának 1976. február 9-i ⁽¹⁾ határozata keretében létrehozott felsőfokú oklevelek és résztanulmányok elismerésével foglalkozó információs központtól, vagy esetenként az illetékes szakmai szövetségektől és szakmai szervezetektől kaphatnak segítséget. A Bizottság megteszi a szükséges intézkedéseket, hogy a szükséges információcsere-rendszer kiépüljön, és azt megfelelően koordinálják.

10. cikk

(1) Amennyiben egy tagállam a 4. cikk (1) bekezdése b) pontja második albekezdése harmadik mondatának alkalmazásában egy, az ezen irányelv értelmében vett foglalkozást kérelmezőnek nem kívánja biztosítani az adaptációs időszak és a szakmai alkalmassági vizsga közötti választás lehetőségét, úgy a tagállam a Bizottságnak haladéktalanul megküldi az érintett előírás tervezetét. Ezzel egy időben közli a Bizottsággal az ilyen jellegű szabályozás szükségességének okait is.

A Bizottság haladéktalanul tájékoztatja a többi tagállamot a tervezetről; a tervezetről a 9. cikk (2) bekezdésében említett koordinációs csoporttal is konzultálhat.

(2) Annak sérelme nélkül, hogy a Bizottság és a többi tagállam is kifejezheti véleményét a tervezettel kapcsolatban, a tagállam csak abban az esetben hozhatja meg a határozatot, ha a Bizottság három hónapos határidőn belül nem hoz a tervezettel ellentétes döntést.

(3) A tagállamok egy másik tagállam, illetve a Bizottság kérésére megküldik a másik tagállamnak, illetve a Bizottságnak azoknak a rendelkezéseknek a végleges szövegét, amelyek e cikk alkalmazásában keletkeznek.

11. cikk

A 12. cikkben meghatározott határidő letelte után a tagállamok kétévenként eljuttatják a Bizottsághoz a rendszer alkalmazásáról szóló beszámolójukat.

Az említett beszámoló az általános megjegyzéseken kívül a meghozott döntésekre vonatkozó statisztikai kimutatást tartalmaz, valamint azoknak a főbb problémáknak a leírását, amelyek az irányelv megvalósításából származnak.

12. cikk

A tagállamok meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek az irányelvről szóló értesítéstől számított két éven belül ⁽²⁾ megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadtak el.

13. cikk

A 12. cikkben megállapított időpont után legkésőbb öt évvel a Bizottság jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésére vonatkozó általános rendszer végrehajtásáról.

A szükséges konzultációkat követően a Bizottság előterjeszti a fennálló rendelkezések esetleges változtatására vonatkozó indítványait. Szükség esetén változtatási javaslatokat tesz a meglévő rendszer javítására azzal a céllal, hogy a személyek szabad mozgásának jogát, a letelepedéshez való jogot és a szolgáltatásnyújtás szabadságának jogát az irányelv által érintett személyek számára megkönnyítse.

14. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1988. december 21-én.

a Tanács részéről

az elnök

V. PAPANDREOU

⁽¹⁾ HL C 38., 1976.2.19., 1. o.

⁽²⁾ Erről az irányelvről a tagállamok 1989. január 4-én kaptak értesítést.

MELLÉKLET

Az 1. cikk d) pontja második albekezdése követelményeinek megfelelő szakmai szövetségek és szakmai szervezetek jegyzékeÍRORSZÁG ⁽¹⁾

1. The Institute of Chartered Accountants in Ireland ⁽²⁾
2. The Institute of Certified Public Accountants in Ireland ⁽²⁾
3. The Association of Certified Accountants ⁽²⁾
4. Institution of Engineers of Ireland
5. Irish Planning Institute

EGYESÜLT KIRÁLYSÁG

1. Institute of Chartered Accountants in England and Wales
2. Institute of Chartered Accountants of Scotland
3. Institute of Chartered Accountants in Ireland
4. Chartered Association of Certified Accountants
5. Chartered Institute of Loss Adjusters
6. Chartered Institute of Management Accountants
7. Institute of Chartered Secretaries and Administrators
8. Chartered Insurance Institute
9. Institute of Actuaries
10. Faculty of Actuaries
11. Chartered Institute of Bankers
12. Institute of Bankers in Scotland
13. Royal Institution of Chartered Surveyors
14. Royal Town Planning Institute
15. Chartered Society of Physiotherapy
16. Royal Society of Chemistry
17. British Psychological Society
18. Library Association
19. Institute of Chartered Foresters
20. Chartered Institute of Building
21. Engineering Council
22. Institute of Energy
23. Institution of Structural Engineers
24. Institution of Civil Engineers
25. Institution of Mining Engineers
26. Institution of Mining and Metallurgy

⁽¹⁾ Az Egyesült Királyság következő szakmai szövetségeinek és szervezeteinek ír állampolgárok is tagjai:

Institute of Chartered Accountants in England and Wales
Institute of Chartered Accountants of Scotland
Institute of Actuaries
Faculty of Actuaries
The Chartered Institute of Management Accountants
Institute of Chartered Secretaries and Administrators
Royal Town Planning Institute
Royal Institution of Chartered Surveyors
Chartered Institute of Building

⁽²⁾ Csak a pénzügyi ellenőrzési tevékenység céljaira.

27. Institution of Electrical Engineers
 28. Institution of Gas Engineers
 29. Institution of Mechanical Engineers
 30. Institution of Chemical Engineers
 31. Institution of Production Engineers
 32. Institution of Marine Engineers
 33. Royal Institution of Naval Architects
 34. Royal Aeronautical Society
 35. Institute of Metals
 36. Chartered Institution of Building Services Engineers
 37. Institute of Measurement and Control
 38. British Computer Society
-